

“मीठे बच्चे- अब पुण्य आत्मा बन्नको लागि परम शिक्षकको शिक्षालाई धारण गर, पाप कर्महरूको खातालाई योगद्वारा चुक्ता गर।”

प्रश्न:- परमप्रिय बाबामा पनि कतिपय बच्चाहरूलाई कहिलेकाहीँ संशय उठ्छ, किन र कहिले?

उत्तर:- बच्चाहरू कसैको व्यर्थ कुरामा आउँछन्, संगदोषमा आउनाले नै संशय उठ्छ। यहाँबाट बाहिर गएपछि यहाँको कुरा यहीँ रहन्छ। यसरी भुल्छन्, आफ्नो कुशल-मंगलको समाचार पनि दिदैनन्। क्लासमा पनि जाँदैनन्, मुरली पनि पढ्दैनन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यो सङ्गदोषबाट धेरै सावधान रहनु छ। कहिल्यै कसैको कुरामा पनि आउनु हुँदैन।

गीत:- इस पापकी दुनियाँ से

ओम् शान्ति। अहिले परम शिक्षकले यो पाठशाला चलाइरहनु भएको छ। यो त सम्झाइएको छ, उहाँ परमपिता पनि हुनुहुन्छ भने परम शिक्षक पनि हुनुहुन्छ। तिमीहरू बाबाको बन्छौ। यस समयमा जो बाबाले तिम्रो पालना गर्नुहुन्छ उहाँ नै शिक्षक बनेर तिमी बच्चाहरूलाई शिक्षा पनि दिइरहनु भएको छ। तिमी जो यस पापको दुनियाँमा रहेका छौ फेरि तिमीलाई पुण्य आत्माहरूको दुनियाँमा लिएर जाने शिक्षा दिइरहनु भएको छ। यो हो पाप आत्माहरूको दुनियाँ। सबैभन्दा धेरै पाप गराउनेवाला माया रावण हो। सबैभन्दा ठूलो पाप हो एक अर्काको पतित बनाउनु। २१ जन्मको लागि आत्मालाई पावन बनाउने पार्ट पतित-पावन बाबाको नै हो। जब हे भगवान्! भन्दछन् भने आँखा अवश्य माथितिरै जान्छ। फेरि पनि भन्दछन्- परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- यो माया रावणले सबैलाई तुच्छ बुद्धि बनाइदिएको छ। सबैले परमात्मालाई याद गर्छन् किनकि उनीहरू जान्दछन् यो दुःखधाम हो। साधुहरू पनि सम्झन्छन्- यो दुःखधाम हो, त्यसैले शान्तिधाममा जानको लागि साधना गर्छन्। भक्तहरू चाहन्छन् हामी कृष्णपुरीमा जाऔं। सबैभन्दा प्यारा श्रीकृष्ण छन्। तर यो कुरा कसैले पनि बुझ्दैनन्। उनी कहिले आए, आएर के गरे? बाबा भन्नुहुन्छ यहाँ एकजना पनि पुण्य आत्मा छैनन्। हुन त दान-पुण्य गर्छन् तर यसबाट अल्पकालको सुख मिल्छ। यस्तो होइन, सधैं सुखी, सधैं शान्त बन्छन्। दुःखधाममा सधैं शान्ति हुन सक्दैन। एउटा घरमा पनि शान्ति रहँदैन। कुनै न कुनै झगडा भइ नै रहन्छ। त्यसैले परमपिता परमात्मालाई पुकार्छन्- बाबा यो पापको दुनियाँबाट कुनै अर्का ठाउँमा लिएर जानुहोस्। कसैले चाहन्छन्- निर्वाणधाममा जाऔं तर त्यसको पनि जानकारी भयो भने मात्र जान सक्छन्। निवास स्थानको जानकारी भयो भने त त्यहाँ जान सक्छन्। मानौं पिकनिक गर्न जानुछ भने भन्छन्- आज फलानो ठाउँमा पिकनिक गरौं। ठाउँको बारेमा थाहा भयो भने त त्यहाँ जान्छन्। मानिसहरू सम्झन्छन्- हामी वैकुण्ठमा जाऔं। तर जान्दैनन्- त्यहाँ कसरी जाने? कोही मर्नो भने भन्छन्- स्वर्ग गयो, त्यसो भए अवश्य नर्कमा थियो होइन। भन्दछन्, पतित-पावन आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। स्वर्गमा त हुन्छन् नै पावन। यहाँ मानिसहरू गाइरहन्छन्- पतित-पावन आउनुहोस् किनकि यो पतित सृष्टि हो। तर बुझ्दैनन्। आफ्नै नशा रहन्छ। उनीहरूको कति महिमा हुन्छ। कुनै ठूलो मान्छे मर्नो भने उसको लागि कति कदर गर्छन्। उनीहरूको कति महिमा हुन्छ!

अहिले तिमी सम्झन्छौ— हामी बाबाको साथमा बसेका छौं। उहाँ सबैभन्दा उच्च परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। फेरि दोस्रो नम्बरमा ब्रह्मा छन्। उहाँ रूहानी पिता, यहाँ शरीरका पिता बापदादा दुवै संयुक्त हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यो दुःखको दुनियाँ हो। बाबा आउनु भएको छ सुखधाम बनाउन। यस समय शिक्षकको रूपमा बस्नु भएको छ। फेरि साथमा लिएर जानुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई अहिले लायक बनाइरहनु भएको छ। सबैलाई अवश्य लिएर जानुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी आत्माहरू निर्वाणधाममा रहन्छौं। आत्मा जब शरीरबाट अलग, शान्त हुन्छ, त्यतिबेला राजाई त गर्न सक्दैन। राजाई त शरीरको साथमा नै गरिन्छ। पहिले त अवश्य स्वीट होममा जानु पर्छ। त्यसको लागि अवश्य मीठा बाबा चाहिन्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, मेरो जन्म यहाँ नै हुन्छ। म आएको छु नै भारतमा। तिमीहरूलाई यो थाहा छैन बाबा पहिले कहिले आउनु भएको थियो, आएर सृष्टिलाई बेगरबाट प्रिन्स बनाउनु भएको थियो। तिमीहरू मेरो जयन्ती मनाउँछौ। शिवरात्रि मनाउँछौ। फेरि आउँछ कृष्ण जयन्ती। जबसम्म शिवजयन्ती हुँदैन तबसम्म कृष्णजयन्ती कसरी हुन सक्छ? स्वर्गको जयन्ती र नर्कको विनाश त हुनु नै छ। स्वर्गको जयन्ती शिव बाबाले नै गर्नुहुन्छ। कृष्णले कहाँ गर्छन् र! कृष्णको त तिमी महिमा गछौं। शिव भगवानको जीवनी कहाँ छ र? कसैले जान्दैनन्। अहिले तिमीले जानिसकेका छौ— आजकल त शिवजयन्तीको कुनै मूल्य रहेको छैन। शिवजयन्ती नाम पनि हटाइएको छ। त्रिमूर्तिको माथि पनि शिवको बदलामा त्रिमूर्ति ब्रह्मा राखिदिएका छन्। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ र फेरि साथ-साथै भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, यो अनादि बनिबनाइ ड्रामा हो। आधा-कल्प हुन्छ भक्तिमार्ग, आधा-कल्प हुन्छ ज्ञानमार्ग। आधा-आधा छ नि। अहिले उनीहरूले सत्ययुग-त्रेतालाई लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् र कलियुगको आयु थोरै देखाउँछन्। तब फेरि आधा-आधा कसरी हुन्छ? सत्ययुगलाई धेरै लामो भनिदिन्छन्, कलियुगलाई ४० हजार वर्ष भनिदिन्छन्। आधा-आधा त भएन। फेरि भक्तिमार्ग कहिले देखि सुरु भयो? रामराज्य र रावण राज्य आधा-आधा हुन्छ। कल्पको आयु नै ५ हजार वर्ष छ। ४ भागको पनि महत्त्व छ। जगन्नाथपुरीमा चामलको हाण्डा बनाउँदा पनि त्यसको ४ भाग हुन जान्छ। स्वस्तिकामा पनि ४ भाग देखाउँछन्। त्यसमा गणेश पनि निकाल्छन्। यो सबै पूजाको सामग्री हो।

बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले तिमी पापको खाता चुक्ता भएर पुण्यको खाता जम्मा भइरहेको छ। तिमी जति मलाई याद गछौं त्यति पाप भष्म हुन्छ, तब तिमी पुण्य आत्मा बन्छौ। गंगा स्नान गर्न जान्छन्, पवित्र बन्नको लागि फेरि आएर अपवित्र बन्छन्। तर यो पनि अरु कसैले सम्झाउन सक्दैन, बाबा फेरि पनि बाबा नै हुनुहुन्छ बाँकी त सबै भाइ-भाइ हुन्। आत्माको रूपमा सबै भाइ-भाइ हुन्। भाइलाई भाइबाट कुनै वर्सा मिल्न सक्दैन। वर्सा त बाबाबाट मिल्छ। बाबा एक हुनुहुन्छ, यिनमा संयुक्त रूपमा हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुभयो आत्माहरूको पिता, यी भए मनुष्यहरूको पिता। प्रजापिता हुन् नि। अहिले तिमीहरू जान्दछौ— हामी यस पापको दुनियाँबाट सुखधाममा गइरहेका छौं। श्रीमतबाट हामी श्रेष्ठ अर्थात् ब्राह्मणबाट देवता बन्छौ। वर्ण पनि यहाँ नै हुन्छ, अरु धर्ममा वर्ण हुँदैन। ब्राह्मण वर्ण, फेरि देवता वर्ण, फेरि क्षत्रिय वर्ण... यो अलराउण्ड भयो। अरूलाई यी वर्णमा ल्याउन सकिदैन। विराट रूपमा पनि यो वर्ण देखाइन्छ। ब्राह्मण वर्ण नै ईश्वरीय वर्ण हो, जसमा तिमीहरू आएर बाबाको बच्चा बन्छौ। प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू तिमी बी.के. हो।

जसरी क्राइष्ट क्रिश्चियनका शारीरिक पिता भए। रूहानी बाबा त सबैका एउटै हुनुहुन्छ। उहाँ निराकार बाबा आएर साकार शरीरको लोन लिनुहुन्छ। कृष्णको खराऊ आदि राखेर पूजा गर्छन्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— मेरो न त चरण छन् न त खराऊ नै लगाउँछु। म माताहरूलाई आफ्नो चरणमा कसरी झुकाउन सक्छु? बाबाले जान्नुहुन्छ— बच्चाहरू धेरै थाकेका छन्। आएर बच्चाहरूको थकाइ मेटाउनुहुन्छ। यस थकावटबाट नै दूर गर्नुहुन्छ, सत्ययुगमा थकावटको कुरा नै रहँदैन। अहिले त टाउको टेक्दा-टेक्दा, निधार घरी-घरी घिसाउँदा निधार नै खाली गरिदिएका छन्। समय व्यर्थ, धन व्यर्थ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमी बच्चाहरूलाई धेरै धनवान् बनाएको थिएँ। अब फेरि बनाइरहेको छु। यो एक-एक महावाक्य लाखौं रुपैयाँको सम्पत्ति हो। भारतखण्ड कति कंगाल बनेको छ। यति निर्धन कहिले कोही हुँदैन। प्रजा धनवान् छन् सरकारले ऋण लिइरहन्छ। भिन्न-भिन्न प्रकारका उपाय निकाल्छन् ऋण लिनको लागि। सरकारले पनि विचरा सबै भुलिसकेको छ। जो स्वयं मालिक थिए उनीहरू नै पूज्यबाट पुजारी बनिसकेका छन्। अहिले सम्झन्छन्— अवश्य हामी देवी-देवता थियौं। विश्वको मालिक थियौं। हामी नै यस समय ईश्वरीय सन्तान ब्राह्मण कुल भूषण हौं। फेरि हामी नै देवता वर्णमा आउनेछौं। फेरि क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र वर्णमा आउनेछौं। फेरि ब्राह्मण बन्नेछौं। यो हम सो को अर्थ तिमीहरू बुझ्दछौ। उनीहरू फेरि भन्छन्— हामी आत्मा सो परमात्मा। जहाज नै डुबाइदिएका छन्। मनुष्यलाई त यो पनि थाहा छैन स्वर्ग कहाँ छ? भन्छन्— स्वर्गवासी भयो अथवा ज्योति ज्योतिमा लीन भयो। आत्मालाई पनि विनाशी बनाइदिए। बेसमझ बुद्धि छ नि। यो पनि ड्रामा बनी-बनाउ छ। यो लडाइँ सुरु भयो भने त्राहि-त्राहि गर्नु पर्छ। यो दृश्य पनि ब्राह्मण बच्चाहरूले नै देखेछन्। त्यसमा पनि जो पक्का सेवाधारी बच्चाहरू छन्। साक्षात्कार पनि पहाडीबाट हुन्छ। तिमीले नाटक देखेका होला— कसरी विनाश हुन्छ, आगो लागिरहेको छ। मूसलधार वर्षात भइरहेको छ। अनाज मिल्दैन। भन्दछन्— शंकरले आँखा खोल्ने बित्तिकै विनाश हुन्छ। यो त गायन हो। यसमा आँखा खोल्नु पर्ने त कुनै कुरा छैन। यो त ड्रामाको भावी हो। बाबा आएर नयाँ दुनियाँ बनाउनुहुन्छ। अब दुनियाँ परिवर्तन भइरहेको छ। तिमीहरू नयाँ दुनियाँको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। फेरि पनि माया कति बलवान् छ। यस्तो बाबाको बनेर फेरि छोडिदिन्छन्। गएर बदनाम गर्छन्। धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरू थिए। आज छैनन्। प्यारो पिता वा प्यारो पति भएका भए हप्ता-हप्तामा पत्र अवश्य लेख्ने थिए। बच्चाले बुवालाई कुशल-मंगलका बारेमा पत्र लेख्छन्। यहाँबाट गएपछि मायाले एकदम नाकमा समातिहाल्छ। धनवान् छन् भने त मायाले धेरै जोरले थप्पड मार्छ। गरिबलाई त्यति गर्दैन। बाबा नाम लिनुहुन्छ। बापदादाको सम्मुख आएर कति धेरै सेवा गरे। तर कसैले केही भने संशय आयो खतम भए। न चिठी लेख्छन्, न क्लासमा जान्छन्, खतम हुन्छन्। जसरी गर्भमा बच्चालाई सजाय मिल्छ। त्यसबेला भन्छ, म पिंजडाको पंछी बन्दिनँ। मलाई बाहिर निकाल्नुहोस्। बाहिर आयो भने फेरि सङ्गदोषमा आइहाल्छन्। प्रतिज्ञा त्यहीँको त्यहीँ रहन्छ। त्यस्तै यहाँबाट घरमा गए खतम। यहाँको यहीँ रहन्छ। यहाँ त धेरै आनन्द आउँछ। यहाँ त कुनै मित्र सम्बन्धी पनि त छैनन्। शूद्र कुलमा गयो भने मायाले घचेटेर लैजान्छ। भन्छन्— माया तिमी त धेरै बलवान् छौ जसले मलाई याद गर्न नै भुल्याइदिन्छौ। ज्ञान पनि भुल्छन्। अहिले उहाँ बाबा शिक्षक बनेर पढाउँदै हुनुहुन्छ। मनुष्यले त भगवानलाई नै धर्मराज सम्झन्छन्। अनि भन्ने गर्छन्— भगवानले नै सुख-दुःख दिनुहुन्छ। दुःख अर्थात् दण्ड। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले दुःख दिन्न। एक त रावणले तिमीलाई दुःख दिन्छ। अर्को फेरि गर्भ

जेलमा धर्मराजले तिमीलाई दण्ड दिन्छन्। जुन पाप भएको छ त्यसको साक्षात्कार गराउँछन्। सत्ययुगमा त गर्भ महल हुन्छ अर्थात् क्षीरसागर हुन्छ। क्षीरसागरमा कृष्णले औंला चुस्दै आनन्द सँग पीपलको पातमा बसेको देखाइन्छ। त्यो हो गर्भ सागर। द्वापर-कलियुगमा गर्भ जेल हुन्छ। गर्भभित्र पापको धेरै ठूलो सजाय मिल्छ। मायाको राज्य हो नि। ६३ जन्म गर्भ जेलमा जानु पर्छ। फेरि सत्य-त्रेतामा २१ जन्म गर्भ महलमा आराम सँग रहन्छन्। त्यहाँ कुनै पाप हुँदैन जसले गर्दा त्राही-त्राही गर्नुपरोस्। यो कुरा बाबा-शिक्षक-सतगुरुले सम्झाइरहनु भएको छ। तिमीहरू सम्झन्छौ- हामी पनि बेसमझ थियौं। अहिले समझदार बनेका छौं। जब मनुष्य पतित बन्छन् तब बाबा एकै पटक आएर पावन बनाउनुहुन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरू स्वदर्शन चक्रधारी बनेका छौ। उनीहरूले चक्रको अर्थ जान्दैनन्। सम्झन्छन्- पाण्डव-कौरवको लडाइँ भयो तब कृष्णले चक्र घुमाए, विनाशको लागि.... आदि-आदि दन्त्य कथा लेखिदिए। यस्तो होइन। हामीलाई सृष्टिचक्रको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान मिलेको छ। स्वदर्शन चक्रधारी बन्नाले फेरि चक्रवर्ती महाराजा-महारानी बन्छौ। सारा विश्वको मालिक बन्छौ। प्रजा पनि मालिक नै हुन्। अहिलेका प्रजाले पनि भन्छन् हामी देशको मालिक हौं। यथा राजा-रानी तथा प्रजा... तर राजा र प्रजामा त फरक हुन्छ नै। यो कुरा अहिलेको पढाइबाट पनि थाहा हुन्छ। अच्छा!

पतितबाट पावन बनाउने माता-पिता बापदादाको, पतितबाट पावन बन्ने बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) स्वीट होममा जानको लागि अति मीठो बन्नु छ। कहिल्यै पनि सङ्गदोषमा आएर बाबालाई भुल्नु छैन। संशयमा कहिले पनि आउनु हुँदैन।
- २) अन्तिम विनाशको दृश्य देख्नको लागि पक्का ब्राह्मण, सेवाधारी बन्नु छ। बाबाको बनेर बाबाको बदनाम गराउनु हुँदैन।

वरदान:- एकै समय मन-वाणी र कर्मद्वारा साथ-साथ सेवा गर्ने सफलता सम्पन्न भव

जब कुनै स्थानको सेवा सुरु गछौं, एकै समयमा सबै प्रकारको सेवा गर। मनसामा शुभ भावना, वाणीमा बाबा सँग सम्बन्ध जुटाउने शुभ कामनाको श्रेष्ठ बोल र सम्बन्ध-सम्पर्कमा आउँदा स्नेह र शान्तिको स्वरूपद्वारा आकर्षित गर। यसरी सबै प्रकारको सेवा साथ-साथ गर्नाले सफलता सम्पन्न बन्ने छौ। सेवाको हर कदममा सफलता समाहित छ- यसै निश्चयको आधारमा सेवा गर्दै जाऊ।

स्लोगन:- शुद्ध संकल्पलाई आफ्नो जीवनको अमूल्य खजाना बनायौ भने त्यही संकल्प उठ्छ, जसमा आफ्नो र अरूको कल्याण समाहित छ।